

ESIMENE PEATÜKK

PEARL

Kõndisin läbi metsa, püüdes tabada linnulaulu. Minu kõrvus kõlasid Prantsuse linnud teistmoodi kui Briti omad. Kui kuulsin ühte, mida pidasin laulurästaks, jäin seisma, tõstsin binokli silmade ette ja nende tuttav raskus vajus mu näokumerustele.

Kui ma seal parajasti kaela sedasi öieli ajasin, hakkas mu kotis telefon helisema, lõhkudes metsa rahu. See oli võõras heli: mu telefon helises harva. Mina ei saanud kunagi mingeid autoavariidest teavitavaid lõputuid petukõnesid, mis kummitavad nutitelefoniidega inimesi. Ma polnud kunagi tundnud vajadust internetti taskus hoida.

Võtsin oma muldvana mobiili klapi lahti, aga kui nägin helistaja nime, panin selle peaaegu uuesti kinni. Ma polnud oma vennaga rääkinud rohkem kui aasta, võib-olla isegi kaks. Mõned harvad e-kirjad olid meie ainuke suhtlus. Teadsin, et tal pidi helistamiseks olema kiireloomuline põhjus, ja oletasin, et tegemist ei ole heade uudistega.

„Tere, Greg,“ laususin ma ja vaikne „tere, Greg“ kajas mulle vastu. Mobiiltelefonid on päristelefonide kõrval lootusetud. Mõtlesin kandilisele hallile lauatelefonile lapsepõlvest, sellele, kuidas isa ulatas mulle toru, kui mõni sõber helistas; sellele, kui kristallselged olid sellega vestlused.

„Pearl. Jumal tänatud. Ma polnud kindel, kas sa vastu võtad.“ Gregi plekine ja kajav hääl pani mind hoobilt tundma end oma noorema, ebakindlama versioonina. „Kas sul on praegu hea aeg rääkida?“

Kas meie vestluseks saab üldse kunagi head aega olla? „Jah, muidugi ... Kas kõik on korras?“

„Tegelikult mitte. Mul on kahju, Pearl. Asi on isas. Ta on haiglas.“ Tundsin külma värinat üle selja jooksmas.

„Kust sa seda tead?“

„Üks õde helistas mulle.“ Ta kõhkles ja siis, ennetades ilmselt mu järgmist küsimust, lausus: „Isa ilmselt palus tal seda teha.“

„Tõsiselt? Miks?“ Isa ei olnud üle kolmekümne aasta tahtnud mitte kedagi meist näha ega meiega rääkida. Hakkasin kõndima, telefon kõvasti vastu kõrva surutud. „Kust pagan ta su numbri sai?“ Minu oma ei olnud tal küll päris kindlalt.

„Ma ei tea. On sel tähtsust? Ta ütles, et isa on väga haige, et tõenäoliselt täna – kõige hiljem homme – ongi kõik.“

„Kas ta ütles, mis isal viga on?“

„Midagi vist südamega.“

Kui naljakas; mina olin juba ammu kahtlustanud, et isal ei olegi südant.

„Igatahes,“ jätkas Greg, „tahtsin sellest lihtsalt sulle teada anda.“ Tema hääl katkes viimase sõna juures.

Jõudsin metsa keskele, oma lemmikpaika, kus puud olid piisavalt tihedad, moodustamaks pea kohal katust, aga mitte nii tihedad, et päikesevalgus poleks sellest läbi pääsenud. Mulle meeldis seal istuda, selg vastu siledat pöögitüve, ning pastellide või värvidega kinni püüda läbi lehtede immitseva valguse liikumist. See oli väga rahulik. Nii tundsid ilmselt teised inimesed mediteerides, aga mina polnud kunagi suutnud seda teadveloleku värki teha. Minu pea ei olnud kunagi tühi. Joonistusplokiga metsas istumine oli minu kõige rahulikum olek.

„On sul kõik hästi, Greg?“

„Tegelikult mitte.“

Libistasin end mööda puutüve alla, istusin selle mähklikutele juurtele ja vaatasin killustunud päikesevalgust teksapükstel sädelemas.

„Nüüd ei saa enam midagi korralikult lahendada, eks? Kõik need asjad, mis mul ütlemata jäid. Nüüd on hilja.“ Gregi paar viimast sõna olid peaaegu kuuldamatud. Ma ei mäletanud, millal olin teda viimati nutmas kuulnud.

„Aga Greg, ta katkestas meiega suhted miljon aastat tagasi. Ta ei olnud meist huvitatud, ta tegi seda kordi ja kordi vägagi selgeks.“

„Aga see mõjub ikka šokina, eks?“ Ta luristas nina. „Helistan nüüd Benjyle, nii et lõpetame parem kõne.“

Mind ehmatas üks jänes, kes otse mu nina all puude vahelt välja põikas ja siis peaaegu otsekohe taas võssa kadus.

„Kas sa püüad teda vaatama jõuda?“ Ma ei tea, mis sundis mind seda küsima. Miks ta peaks, pärast aastatepikkust vaikimist? Aga mu sisetunne ei valetanud.

„Ma ... arvasin, et vist jah.“

„Issand! Suur samm.“ Minust käis üle mingi tundeduhang – võib-olla ärritus –, et Greg oli lubanud end isa viimasesse draamasse tõmmata.

„Viimane võimalus, eks ole? Ma ei tahaks pärast, kui on liiga hilja, tagasi vaadata ja noh, tead küll. Kahetseda, et mind polnud seal.“

Tõusin püsti, olles liialt ärevil, et paigal istuda. „Noh, edu sellega. Tervita Beni minu poolt.“ Panin telefoni hüvasti jätmata kinni ja hakkasin kiiresti mööda teerada tagasi kõndima. Pagana Greg, pidi ta mu vaiksesse päeva tungima ja mind tagasi tirima kõigesse sellesse, mille selja taha jätmise nimel olin nii palju vaeva näinud. Tundus, nagu oleksin teel olnud tunde – tegelikult muidugi vaid mõne minuti –, enne kui silmasin meie tuttavat majakest, mis seisis väikesel metsalagendikul, madal valge puitaed ümber.

Enne meie siia kolimist olid kõik selle majakese fotodele ühtemoodi reageerinud. Kõik peale mu vennanaise Eleanor. Salongis olid kõik töökaaslased öelnud: *Sul on nii vedanud; see on idülliline; ma tahaksin seal elada*, ja nii edasi. Isegi mu vennad olid seda imetlenud. Benjy oli teatanud, millal ta külla tuleb; Greg sõnanud, et maja näeb välja väga rahulik ja ilus.

Aga mitte Eleanor. Tema oli mu pilte edasi kerinud ja jäänud pidama selle juures, mille üle olin eriti uhke: selle, millel mets oli maja taga tume ja kutsuv.

„Näeb välja nagu maja sellest muinasjutust,“ oli ta lausunud.

„Oi, aitäh!“ olin vastanud. „Eks ole? Nagu „Kuldkiharas“?“

„Ei,“ oli ta sõnanud ja tema irooniline naeratus oli vaevu suutnud torget pehmedada. „See piparkoogimaja „Hansus ja Gretes“.“

Denny oli oma töötoas, see asus seal, kus tavalises majas oleks söögituba. Ta saagis midagi, kuid jättis selle pooleli, kui kuulis mind sisse tulemas.

„See käis kiiresti!“ Ta pööras ringi, ketassaag ühes käes, ja võttis kaitseprillid eest. Oma ruudulise ülevalt lahti nõõbitud särgi, roheliste pükste ja tumedate hõbeseguste juustega nägi mu abikaasa välja, nagu ta oleks „aktiivne viiekümneaastane“ mõnes tööpingi või ehk hemorroidikreemi reklaamis. „Sa läksid alles umbes kaks-kümmend minutit tagasi ära.“

„Greg helistas. Mu isa olevat suremas.“

„Oi! Kuidas Greg sellest üldse teab?“ Denny pani ketassae käest.

„Ma küsisin sama!“ Kõndisin akna alla ja vaatasin puid.

„On sinuga kõik korras?“ Ta tuli mu juurde ja pani käe mu ümber. „See oli sinu jaoks kindlasti ehmatuseks. Ma ei pea silmas ainult su isa, vaid ka seda, et Greg helistas – ta pole seda juba ammu teinud.“

„Greg rääkis isa vaatama minemisest, kas sa suudad seda uskuda?“

„Noh, sellised asjad ju mõjuvad inimestele kummaliselt, eks ole? Ja Greg paistis alati olevat vähem rahuldunud sellega, et ta oli isaga kontakti kaotanud.“

Tõmbusin vapustatult eemale ja pöörasin end tema poole. „Ma ei ole sellega rahul! Mida sa sellega öelda tahad?“

„„Rahuldunud“ on vale sõna, anna andeks. Tahan lihtsalt öelda, et sa leppisid sellega, et asi on nii, nagu see on.“

„See on sama mis rahuldumine! Ma ei ole sellega kunagi leppinud! See, et ma selle maha surusin, peast viskasin, ei tähenda, et see oli minu jaoks okei.“

Denny tõstis vabandavalt käed. „Palun tõesti vabandust. Ma kasutan täiesti valesid sõnu. Kas ma saan sulle midagi tuua? Kohvi? Panin just pisut tõmbama.“

Mul oli raske hingamist rahulikult sundida. „Jah, palun,“ ütlesin pisut kõrgema häälega kui tavaliselt.

Sellal kui ta toast ära oli, õngitsesin kotist telefoni välja ja toksisin kiiresti numbri sisse, et mul poleks aega oma kavatsuse üle mõelda. *Rahuldunud*. No tõesõna!

„Ma tulen,“ ütlesin ma, hää lüüsi vastu kajamas.

Hetkeline vaikus.

„Mida sa ütlesid?“ küsis Greg.

„Ma tulen järgmise lennuga.“

„Sa vihkad teda! Sa oled alati öelnud, et vihkad teda!“

„Ma tean.“

„Pearl.“ Kuulsin, kuidas Greg lülitas „kannatliku vanema venna“ režiimile. See häiris mind praegu niisama palju, kui oli häirunud siis, kui olin olnud alles kümneaastane. „Sa ei mõtle selgelt. Sa ei saa ...“

„Saan küll. Ma tahan.“ Miks ma tahan? Mis kurat toimub? Viimati olin püüdnud isa näha peaaegu kolmkümmend aastat

tagasi ja see oli lõppenud paanikahooga. Noh, ma lihtsalt pean sellele „miksile“ vastust otsima pärastpoole.

„Sa oled Lõuna-Prantsusmaal!“

„Olen sellest teadlik.“ Pöörasin end tagasi akna poole ja vaatasin, kuidas üks lind lendas oksalt üles taevasse.

„Sa istud lihtsalt lennukile ja astud selle mehe palatisse, kellega sa pole aastakümneid rääkinud?“

„Saada mulle info haigla kohta sõnumiga. Näeme seal.“

„Aga Pearl ...“

Klõpsasin telefoni kinni just siis, kui Denny tagasi tuli.

„Den, ma tean, et see kõlab täiesti pööraselt, aga ma tahan järgmisele lennule minna.“

„Mis? Kuhu?“ Denny, kaks kohvitassi käes, oli hämmeldunud näoga. See oli arusaadav, sest kui välja arvata pühapäevad, mil lõunatasime kolmekümne kilomeetri kaugusel Millaus, ei käinud ma meie kohalikust linnakesest kunagi kaugemal.

„Mul on mingil põhjusel tunne, et pean seal olema ...“

Denny pilgutas aeglaselt silmi. „Sa tahad minna Inglismaale? Kohe praegu? Et ... oma *isa* näha?“

Noogutasin, käies peas läbi asjad, mida mul vaja läheb. Vahetusriided, raamat, sülearvuti. Kus mu pass on? Ma ei olnud seda mõnda aega kasutanud. Ah, milleks teeselda? Teadsin täpselt, millal viimati Ühendkuningriigis olnud olime. Viis aastat ja üks kuu tagasi.

„Äkki me istume korraks maha?“

„Ma ei saa, Denny. Ma pean minema hakkama ...“

Ta võttis mul hellalt käest ja juhatas mind saepuruse diivani juurde. „Ainult korraks. Et ma aru saaksin.“

„Hea küll, aga ainult korraks.“ Suurem osa mu ajust teadis, et ma ei käitu mõistlikult. Ülejäänu hekseldas juba läbi logistikat.

Ta ulatas mulle mu kohvi. „Kas Greg käskis sul tulla?“

„Ei. Tegelikult ta tundus ehmunud, et ma seda teha tahan.“

Denny vaatas mulle silma. „Kallis, ma saan aru, mida ta tunneb.“

„Ma olen ise ka šokis. Aga ma tahan minna.“

„Miks?“ Tema hääl oli vaikne, rahustav. „Sinu pere ... Sa oled nii kõvasti vaeva näinud, et neist eemalduda. Ja mis puutub su *isasse* ... Ma võiksin Gregi ära kägistada, et ta sind sellega tülitas.“

Denny suhtus minusse väga kaitsvalt. Tavaliselt see meeldis mulle. Aga mõnikord tähendas see, et ta ei kuulanud, mida ma ütlen.

„See ei ole tema süü, ta andis mulle ainult teada.“

„Kas sa oled *kurb*?“ Denny piidles mind, püüdes mõistatada, mida ma tunnen. Tema jaoks oleks mõte, et ma olen oma jubeda isa peatse surma pärast kurb, suisa erakordne. Ei, seda kõike Denny õlgadele laduda polnud õiglane. Ega ka minu omadele.

„Mitte just kurb,“ laususin ma. „See, et Greg tahab teda vaatama minna, tegi mind lihtsalt rahutuks.“ Ma ei tahtnud tunnistada, et tunnen kummalist ennatlikku leina. Arvasin end olevat isa tagaleinamisega juba ammu ühele poole saanud, aga nüüd tundsin oma kõhus imelikku, kuidagi tuttavat valu, mis oli seal olnud sellest hetkest alates, kui kuulsin Gregi häält.

Denny pani mulle käed ümber. „Sa vaeseke.“

Lasin tal mind minuti lohutada, siis tõmbusin eemale. „Nõndaks. Hakkan parem tegutsema. Kas sa saad minu eest lennuaegu vaadata, kuni ma kotti pakin?“

„Ikka. Ja kui sa, noh, meelt muudad, siis sellest pole ka midagi.“

Noogutasin hajameelselt, püüdes meelde tuletada, kus mu väike reisikott on. Läksin ülakorrusele ja leidsin selle lõpuks tolmuga kaetult riidekapi otsast. Avastasin kergendustundega, et mu pass on endiselt selle välimises taskus. Sellele järgnes hirmus hetk, mille jooksul mõtlesin, et dokument võib olla aegunud, aga õnneks kehtis see veel poolteist aastat. Panin kotti mõned riided ja pesemisasjad ning läksin alumisele korrusele.

Denny istus ikka veel oma töötoas, täpselt nii, nagu olin ta sinna jätnud.

„Mis sa lendude kohta teada said?“ küsisin ma.

„Sa ju tead, et ei pea survele järele andma, eks?“

„Mida sa silmas pead?“ Lasin kotil põrandale kukkuda ja istusin tema kõrvale. „Mitte keegi ei avalda mulle survet. Ma tahan minna.“

„Eleanor tegi seda, eks?“ lausus Denny. „Sa pole kunagi suutnud talle ei öelda.“

„Ma ei ole temaga rääkinudki!“ Panin käe tema käsivarrele. „Kas sa praegu lihtsalt istusid siin ja keerasid end üles?“

„Ta on üliõnnelik, et sa sinna lähed; ta leiab igasuguseid põhjuseid, miks sa ei peaks tagasi tulema.“

„Denny, see on täielik jaburus. Kui selgrootuks sa mind õieti pead? Ma lähen isa vaatama, enne kui ta vedru välja viskab, tulen tagasi ja kogu moos.“

„Nad püüavad panna sind sinna jääma. Nad ei kuula sind.“

„Nad ei ole ainukesed!“ Ma viskasin käed ärritunult püsti. „Sa tead, et sellest ajast peale, kui me siia kolisime, on nad mind sadadele üritustele kutsunud! Neil on kogu aeg sünnipäevapeod ja jõulusöömad ja jumal teab mis veel ... Lihavõttepiknikud ja pühapäevalõunad ja nimepanemise tseremooniad, aga ma olen kõigist ära öelnud.“

„Noh ... sa pole neile just ära öelnud, ega? Sa pole lihtsalt vastanud.“

„Aga Eleanoril neljakümne viies sünnipäev eelmisel aastal?“ Ma tõusin püsti. Mu hääl tundus valjem kui tavaliselt. „Ta ütles, et ma olen ainuke inimene, keda ta näha tahab, mäletad? Aga ma ei läinud ikkagi. Ei sinna ega ühelegi teisele üritusele. Sellest ajast ...“ Ja kuna tänane hommik oli täiesti pahupidi keeratud ja mu meeoleolu üsna metsik, ütlesin selle välja: „Gracie ristimisest saadik.“

Vaatasime teineteisele ainiti otsa ja ma nägin tema silmis hirmu. Hirmu selle pärast, mida selle mälestuselaeka avamine võib tähendada.

Hetke pärast pööras ta pilgu kõrvale. Ma teadsin, et ta ei pööra mu öeldule rohkem tähelepanu.

„Aga töö? Su kliendid ...“

„Ma saan nende aegu kergesti muuta. Denny, mu isa on suremas!“

„Aga sa pole teda aastaid peaaegu maininudki!“

„Ja sa arvasid, et kuna ma pole teda maininud, siis see ei kurvasta mind?“

„Noh ... jah.“

„Mina ka.“ Istusin uuesti maha. „Aga ma tõesti tahan minna.“
Hetkeline vaikus.

„Selge.“ Denny manas ette oma otsustava näo. See meeldis mulle väga. „Kui sa oled selles täiesti kindel, siis ma tulen sinuga kaasa.“

„Sa ei pea tulema.“

„Pea. Mina olen ainuke inimene sinu ja su pere vahel.“ Ta võttis oma telefoni. „Ma broneerin piletid ära.“

8. JAANUAR 2018

Roberta ütles, et nad olid veel mingeid asju teada tahtnud, aga asi tundus paljutöotav. Ma küsisin, kui kaua sellega läheb, kuigi teadsin, et see ei sõltu temast; tema sai vaid informatsiooni edastada. Mina olen ainuke, kellel on sellega tohutult kiire. Ütlesin Robertale: palun vaata, et ta teaks, kui kahju mul on. Ma ei tahtnud üldse, et nii läheks. Soovisin alati, et kõik oleks teisiti. Mõnikord mind vapustab see, millise jama ma olen kokku keeranud.

Vaene Roberta, kes pidi mind kuulama! Ta oli väga kannatlik. Ütles mulle muudkui: Francis, ära muretse, ma annan endast parima. Ma andsin talle kirjutamiseks kiriku aadressi, ütlesin, et asja tuleb hoida konfidentsiaalsena. Tema hääl oli nii lahke. Tahtsin talle öelda: Roberta, ma olen oma naise eest nii palju varjanud. Mõeldes isegi, et see tundub ebaloojalne. Tean, et temata oleksin ma kadunud.

Roberta ütles, et ta võtab varsti ühendust ja ma pean sellega leppima. Kiirustasin koju, mõeldes kogu tee sellele inimesele, keda ma pole kunagi tundnud. Ehkki mina ei suutnud midagi teha, loodan tõesti, et tema ja sina leiate viisi, kuidas kaotatud aega tasa teha.